YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS
20 päivänä heinäkuuta 1999 *

Asiassa T-59/99 R,

Ventouris Group Enterprises SA, Panaman oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Panama, edustajinaan asianajajat Maria Proestou ja Maria Velmachou, Ateena, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Claude Medernach, 8—10 rue Mathias Hardt,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Dimitris Triantafyllou ja Richard Lyal, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: kreikka.

jossa kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lykkää EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan mukaisesta menettelystä (IV/34.466 — Kreikan lauttaliikenne) 9 päivänä joulukuuta 1998 tehdyn komission päätöksen 1999/271/EY (EYVL 1999, L 109, s. 24) täytäntöönpanoa siltä osin kuin siinä määrätään kantajan maksettavaksi 1,01 miljoonan ecun suuruinen sakko EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan (josta on tullut EY 81 artikla) rikkomisesta ja että kantaja vapautetaan ehdoitta velvollisuudesta antaa pankkitakaus, joka on edellytyksenä sille, että päätöksessä maksettavaksi määrättyä sakkoa ei peritä välittömästi,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Komissio teki 9.12.1998 päätöksen 1999/271/EY EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan mukaisesta menettelystä (IV/34.466 — Kreikan lauttaliikenne) (EYVL 1999, L 109, s. 24; jäljempänä päätös). Päätöksen 1 artiklan 2 kohdan

mukaan kyseisessä kohdassa luetellut kuusi merikuljetusyhtiötä, joihin myös kantaja kuului, ovat rikkoneet EY:n perustamissopimuksen 85 artiklan 1 kohtaa (josta on tullut EY 81 artiklan 1 kohta) sopimalla Patrasin (Kreikka) ja Barin/Brindisin (Italia) välisillä reiteillä sovellettavista kuorma-autotaksoista.

2 Päätöksen 2 artiklassa kantajan maksettavaksi määrätään 1,01 miljoonan ecun suuruinen sakko 1 artiklassa todetusta rikkomisesta. Päätöksen 3 artiklan mukaan näin määrätyt sakot on maksettava kolmen kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksi antamisesta.

3 Komissio antoi 18.12.1998 päivätyllä kirjeellä päätöksen tiedoksi kantajalle. Tässä kirjeessä täsmennettiin, että jos kantaja nostaisi kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, komissio ei ryhtyisi mihinkään perimistoimiin niin kauan kuin asia olisi vireillä kyseisessä tuomioistuimessa, edellyttäen että saatavalle maksetaan korkoja sakon maksuajan päättymispäivästä lähtien ja että viimeistään kyseisenä päivämääränä annetaan vakuus, jonka komissio voi hyväksyä ja joka kattaa päävelan sekä korot ja sakon korotukset.

4 Kantaja nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 1.3.1999 toimittamallaan kanteella EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) kanteen, jossa vaaditaan tämän päätöksen kumoamista.

5 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen samana päivänä toimittamallaan erillisellä asiakirjalla kantaja esitti EY:n perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan (joista on tullut EY 242 ja EY 243 artikla) nojalla tämän hakemuksen, jossa se vaatii päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä ja ehdoitta annettavaa vapautusta velvollisuudestaan antaa pankkitakaus. Komissio toimitti 16.3.1999 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen huomautuksensa tästä välitoimihakemuksesta.

6 Asianosaisten kuulemista, joka alun perin piti suorittaa 18.5.1999, lykättiin kantajan pyynnöstä 4.6.1999 asti, jolloin kantaja esitti joukon asiakirjoja. Vastaajalle annettiin 20 päivän määräaika näitä asiakirjoja koskevan kantansa määrittelemistä varten. Vastaaja esitti huomatuksensa kyseisistä asiakirjoista 24.6.1999.

Oikeudelliset seikat

7 Perustamissopimuksen 185 ja 186 artiklan sekä Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1) 4 artiklan mukaan, sellaisena kuin kyseinen päätös on muutettuna 8.6.1993 tehdyllä neuvoston päätöksellä 93/350/Euratom, EHTY, ETY, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä kanteen kohteena olevan säädöksen täytäntöönpanon lykättäväksi, jos se katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät, tai määrätä tarpeellisista välitoimista.

8 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdan mukaan välitoimihakemuksessa on ilmoitettava seikat, joiden vuoksi asia on

kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua (fumus boni juris). Näiden edellytysten on täytyttävä samanaikaisesti, joten täytännönpanon lykkäystä koskeva hakemus on hylättävä, jos jompikumpi niistä ei täyty (asia C-268/96 P (R), SCK ja FNK v. komissio, määräys 14.10.1996, Kok. 1996, s. I-4971, 30 kohta).

9 On huomattava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan välitoimista määräävällä tuomioistuimella on täytäntöönpanon lykkäystä ja välitoimia koskevan hakemuksen kokonaisarvioinnissa laaja harkintavalta, ja se voi asian ominaispiirteiden perusteella vapaasti päättää, miten ja millaisessa järjestyksessä nämä erilaiset edellytykset on tutkittava, sillä yhteisön oikeudessa ei ole oikeussääntöä siitä, miten tuomioistuimen olisi arvioitava sitä, onko asiassa tarpeen määrätä välitoimia (asia C-364/98 P (R), Emesa Sugar v. komissio, määräys 17.12.1998, Kok. 1998, s. I-8815, 44 kohta).

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

10 Välitoimihakemuksessaan kantaja tyytyy toteamaan, että ottaen huomioon ne ratkaisevat perustelut, jotka se on esittänyt pääasiassa nostamansa kanteen yhteydessä, kyseinen kanne hyväksytään erittäin todennäköisesti ja asiassa hyväksytään myös hänen vaatimuksensa siitä, että päätös kumotaan kokonaisuudessaan tai että sitä ainakin muutetaan.

11 Lisäksi kantaja toteaa, että sen nykyisessä epävarmassa taloudellisessa tilanteessa pankit, joiden puoleen se on kääntynyt pankkitakauksen antamista varten, ovat vaatineet, että se tallettaa (käteisenä) koko takauksen suuruisen summan eli 1,01 miljoona ecua ja jäädyttää koko summan. Näin ollen kantaja väittää, että objektiivisesti tarkastellen se ei pysty antamaan komission vaatimaa pankkitakausta. Kantaja lisää, että komission ryhtyminen päätöksen pakkotäytäntöönpanomenettelyyn merkitsee kantajan joutumista selvitystilaan. Koska kantaja ei tällä hetkellä nimittäin kykene täyttämään taloudellisia velvoitteitaan, tällainen toimenpide hälyttäisi ja saattaisi liikkeelle kantajan velkojat, jotka kiirehtisivät perimään saatavansa, olipa näitä saatavia koskevia järjestelyjä tehty tai ei.

12 Komissio huomauttaa, että kantajan toimittamien asiakirjojen perusteella ei voida päätellä, että vaadittu täytäntöönpanon lykkäys olisi kiireellinen. Komissio jatkaa, että kantaja ei ole pienyritys, että sakko on alle 2 prosenttia sen veloista ja että kantaja ei ole osoittanut, että yhden ainoan ehdollisen velan lisäys ajaisi sen väistämättä konkurssiin. Komissio korostaa sitä paitsi, että kantajaa olisi kohdeltu myönteisemmin, jos se olisi kääntynyt usean pankin puoleen saadakseen takauksen osalle siitä velasta, joka sillä oli komissiolle. Lisäksi komissio väittää, että se, että kantaja vapautettaisiin velvollisuudesta antaa pankkitakaus, vaikuttaa suhteettomalta niihin intresseihin verrattuna, joita komissiolla on sen suhteen, että sillä on mahdollisuus saada sakon määrä tosiasiassa perittyä, jos pääasiassa nostettu kanne hylätään, ja yhteisön taloudellisten intressien suhteen. Lopuksi komissio huomauttaa, että on otettava huomioon myös osakkeenomistajien ja konsernin muiden yritysten mahdollisuus auttaa kantajaa pankkitakauksen antamisessa.

Välitoimista päättävän tuomarin arvio asiasta

13 Ennen tämän välitoimihakemuksen ratkaisemista on määriteltävä tarkasti menettelyn kohde. Hakemuksessaan kantaja nimittäin vaatii ensinnäkin sitä, että päätöksen täytäntöönpanoa lykätään siltä osin kuin päätöksessä määrätään sen maksettavaksi 1,01 miljoonan ecun suuruinen sakko, ja toiseksi sitä, että se vapautettaisiin ehdoitta velvollisuudesta antaa pankkitakaus.

14 On kuitenkin selvää, että 18.12.1998 päivätyssä kirjeessään, jolla päätös annettiin tiedoksi, komissio täsmensi kantajalle, että jos kantaja nostaa kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, komissio ei ryhtyisi mihinkään sakon perimistoimiin niin kauan kuin asia on vireillä kyseisessä tuomioistuimessa edellyttäen, että saatavalle maksetaan korkoja sakon maksuajan päättymispäivästä lähtien ja että viimeistään kyseisenä päivämääränä annetaan vakuus, jonka komissio voi hyväksyä ja joka kattaa päävelan sekä korot ja sakon korotukset. Näin ollen kantajan hakemuksen ainoana kohteena tosiasiassa on saada vapautus velvollisuudesta antaa pankkitakaus, joka on edellytyksenä sille, että päätöksessä maksettavaksi määrättyä sakkoa ei peritä välittömästi.

15 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tällainen hakemus voidaan hyväksi vain poikkeuksellisissa olosuhteissa (ks. erityisesti asia 107/82 R, AEG v. komissio, määräys 6.5.1982, Kok. 1982, s. 1549, 6 kohta; asia 234/82 R, Ferriere di Roè Volciano v. komissio, määräys 15.3.1983, Kok. 1983, s. 725, 2 ja 8 kohta ja asia T-301/94 R, Laakman Karton v. komissio, määräys 21.12.1994, Kok. 1994, s. 1279, 22 kohta).

16 Nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa on ensiksi tarkasteltava, onko kantaja onnistunut ensi arviolta osoittamaan sitä, että sen on mahdotonta antaa vaadittua takausta, samoin kuin sitä, että juuri tämän johdosta asia on kiireellinen.

17 Välitoimihakemuksensa tueksi kantaja on esittänyt useita asiakirjoja, joiden joukossa on 15 rahoituslaitoksilta peräisin olevaa kirjettä, joista 11 on vuotta 1998 aikaisempia. Vaikka näissä asiakirjoissa mainitaan kantajan vaikea taloudellinen tilanne, niiden perusteella ei kuitenkaan voida ensi arviolta päätellä, että velvollisuus antaa pankkitakaus, jolla vältetään sakon välitön periminen odoteltaessa pääasiassa annettavaa tuomiota, vaarantaisi vakavasti kantajan olemassaolon. Kantaja on esittänyt myös asiakirjan, jossa mainitaan kantajan ottamista lainoista johtuvat velat 31.12.1998. Koska kantaja on antanut vain taseensa vastattavia koskevia tietoja, on mahdotonta arvioida, onko sen velkaantuminen sellaista, että sen toimintojen jatkaminen on uhattuna.

18 Istunnossa kantaja on esittänyt useita täydentäviä asiakirjoja, muun muassa useita rahoituslaitoksilta peräisin olevia kirjeitä, lainasopimusten otteita sekä vuosien 1997 ja 1998 konsolidoidun taseen, jonka on tarkastanut Stamouniminen tilintarkastaja. Myös nämä asiakirjat osoittavat kantajan taloudellisen tilanteen heikkouden. Niiden perusteella ei kuitenkaan voida ensi arviolta päätellä, että velvollisuus antaa pankkitakaus, jotta vältettäisiin sakon välitön periminen odotettaessa pääasiassa annettavaa tuomiota, vaarantaisi vakavasti kantajan olemassaolon.

19 On lisättävä, että yksi kantajan istunnossa esittämistä asiakirjoista on muistio, jolla on tarkoitus täsmentää ja selventää välitoimihakemuksessa esitettyjä väit-

teitä. Kyseisen muistion III kohdassa kantaja on todennut, että se on yrittänyt ja yrittäisi edelleen päästä velkojaan koskeviin järjestelyihin ja saada edullisempia ehtoja erääntyneille ja erääntymättömille veloilleen ja velvoitteilleen, joita sillä oli velkojina oleville pankeille ja muille velkojille, tervehdyttääkseen ja elvyttääkseen liiketoimintojaan. Kantaja on näin ollen selittänyt, että se on maksanut Kreikan kansallispankille takaisin kaikki lainasta, jotka kyseinen pankki oli sille myöntänyt ja joiden määrä 31.12.1998 oli 16 257 367 Yhdysvaltain dollaria (USD), myytyään Polaris-nimisen aluksensa 5.3.1999 eli juuri tämän välitoimihakemuksen tekemisen jälkeen. Lisäksi kantaja oli päässyt tai oli pääsemäisillään lopullisiin sopimuksiin veloistaan kolmen muun pankin kanssa eli Ioniki Trapeza tis Ellados-, Royal Bank of Scotland- ja Empiriki Trapeza tis Ellados -nimisten pankkien kanssa. Nämä seikat huomioon ottaen on todettava, että jos kantaja onnistuu pääsemään sopimuksiin veloistaan sen jälkeen, kun komissio on määrännyt sille sakon, ja erityisesti jos se kykenee maksamaan yli 16 miljoonan USD:n suuruisen lainan takaisin, on epätodennäköistä, että se ei voisi antaa komission vaatimaa pankkitakausta, joka on suuruudeltaan vain noin 1,5 miljoonaa USD.

20 Tästä seuraa, että kantaja ei ole onnistunut osoittamaan, että jos haettuja välitoimia ei myönnetä, se kärsisi vakavan ja korjaamattoman vahingon.

21 Välitoimihakemus on näin ollen hylättävä ilman, että olisi tarpeen tutkia, täyttyvätkö muut täytäntöönpanon lykkäyksen edellytykset.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) **Välitoimihakemus hylätään.**

2) **Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.**

Annettiin Luxemburgissa 20 päivänä heinäkuuta 1999.

H. Jung — B. Vesterdorf

kirjaaja — presidentti